

РЕШЕНИЕ

№ 1010

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11019** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу Решение № 20191377 от 28.09.2021г., постановено по НАХД № 12035/2020г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 10 състав. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № 269836/30.05.2016г., с което на С. Г. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 вр. чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО).

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, поради съществени процесуални нарушения. Моли настоящата съдебна инстанция да отмени в цялост решението на СРС и да постанови решение, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изразява становище.

Ответникът – С. Г. Д. се явява лично.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, счита че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Административен съд София – град, III-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, и след съвещание намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е приел от фактическа страна, че на 04.05.2016г., в 11:35 часа, С. Г. Д., пътувала с тролейбус № 5 в посока [улица], в [населено място], като свидетелят И. Д. в присъствието на Е. Д., длъжност „контрольор“ към Център за градска мобилност, извършил проверка за редовността на пътниците, при която било установено, че С. Г. Д. пътувала без редовен превозен документ по смисъла на чл.9 и чл.10 вр. с чл.11 и чл.12 от НРУПОГТТСО. Свидетелят Д. предложила на Г. да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контрольор по редовността на пътниците, но тя отказала. Д. съставила АУАН на същата дата срещу С. Г. Д., за нарушение на чл. 18, т. 1, б. а), б) и в) и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО (отм.), който акт бил предявен на лицето, подписан и връчен препис. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и оспореното пред въззивната инстанция НП.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9 – ти състав фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. Софийски районен съд по съществува на спора и във връзка с изложените в жалбата доводи е развил правилни съображения. Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на 04.05.2016г. на С. Г. Д. е съставен АУАН за извършено от нея нарушение на същата дата, както и че за така установеното административно нарушение е издадено наказателното постановление с дата 30.05.2016г., следователно от извършването на нарушението до приключване на устните състезания пред касационната инстанция са изтекли над четири години и шест месеца.

С обжалваното решение на въззивния съд е отменено процесното наказателно постановление без да решава спора по същество, поради съществени и неотстраними процесуални нарушения, а именно изтичане на абсолютен давностен срок за реализиране на АНО.

Касационният съд констатира, че е изтекъл срокът на т. нар. „абсолютна погасителна давност“ за реализиране на административнонаказателна отговорност, за което следи служебно и без да е налице възражение.

Преpraщачата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не

уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство - нормата на чл. 34 от ЗАНН регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 от ЗАНН - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН /в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд/. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията му към момента на извършване на твърдяното нарушение, вр. чл. 11 от ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 от ЗАНН, уреждаща случаите, в които административнонаказателното производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК.

В случая административното нарушение е извършено на 04.05.2016г., видно от АУАН и НП. Считано от датата на извършване на твърдяното нарушение, абсолютната давност /4 години и 6 месеца/ - чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е изтекла на 04.11.2020г. С изтичането на давностния срок се изключва административнонаказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно към момента това правомощие следва да се счита погасено и доколкото то е свързано със самия процес и с неговата допустимост, изтичането на давността налага прекратяване на административнонаказателното производство. Давността засяга самия процес и води до недопустимост на постановените в неговите рамки актове.

Настоящият касационен състав счита, че решението на СРС, с което е отменено НП следва да бъде оставено в сила поради изтекла абсолютна погасителна давност, представляваща пречка за реализиране на административнонаказателна отговорност.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, III касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20191377 от 28.09.2021г., постановено по НАХД № 12035/2020г. по описа на СРС, НО, 10 състав, с което е отменено изцяло НП № 281001/30.08.2016г., издадено от кмета на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

